

Kâlû Belâ

– N@zlı Hüzün · 11 Ekim 2014

Bazen hayatımızda hiç tanımadığımız biriyle hastahane de, okul da, ya da dışarı da... vs. Herhangi bir yerde sohbet eder tanışırız. Sohbet kısa olsa da sanki onu yıllardır tanıyormuşuz gibi gelir bize. Bazen de bir yere gideriz bize hiç yabancı gelmez gittiğimiz yer, sanki daha önce görmüştük gibi gelir. Hayatın bazı sırları şaşırtır bizleri o an. Düşüncelere dalarız acaba nereden tanıyorum ne zaman gelmişim ben buraya diye...

Yaşamak için dünyaya annemiz ve babamızın vesilesi ile yüce Allah (c.c.) sayesinde dünyaya intikal ettik hayatımızdaki ilk mucize gerçekleşmiştir dünyaya gelişimizle.

Allah'a inanmayanlar bir su damlasından oluşumumuzun ve suyun içinde dokuz ay beslenip doğmanın mucizesini görmeli ve iman etmeli, ihlâslı bir kul olmalı. Hayata geliş nedenimiz belli iyi ahlaklı ihlâslı bir kul olabilirsek ne mutlu bize. Dünya imtihanımızdan başarıyla geçmiş oluruz o zaman.

Kâlû Belâda tüm ruhlar toplanmıştır. O yüzden bazı insanları yıllardır tanıyormuşuz gibi geliyor bize. Uyku insanın yarı ölümüdür. Rüyâımızda yaşadığımız gezdiğimiz yerleri daha önce görmüşüz gibi hissediyoruz kendimizi...

İnsanoğluyuz hatalarımız, nankörlüklerimiz, benciliklerimiz, kıskançlıklarımız ve doyumsuzluklarımız çok fazla şu üç günlük dünya da neyi paylaşamıyoruz? Bazen anlamakta güçlük çekiyorum. Kötü olmakla insanın eline ne geçer ki, kimse tarafından sevilmez dışlanır ama bazıları inat eder illa yaşasın kötülük dercesine yapar yapacağını, yapar yapmasına da bir de bu dünyanın altı var.

Topraktan geldik ve yine toprağa döneceğiz. “Ne verirsek elimizle o da gider seninle.” Dünya o kadar acımasız olmuş ki zayıfın yok edildiği, ezildiği bir yer hâlini almış kardeşi kardeşe, masum insanları, çocukları, bebekler öldürüyor.

Bu insanlık dışı bir davranış onlara insan demek insanlara hakarettir. Hayvandan aşşağı mahlûkatlardır cehennemın kızgın korlarında yanmaya mahkûm edileceklerdir...

Artık bu katliamlar son bulsun, insanı insana kırdıranlar yüce Allah'tan korkun iki cihanda da ne yeriniz ne yurdunuz var. İnsanın kendi vücudunu bile zarar vermesi günahtr. Bu beden ve ruhumuz bize emanettir. Bedenimizin sağlığını ve kıymetini bilmeliyiz. “Evinin temiz tut misafır gelebilir, kendini temiz tut azrail gelebilir” atasözümüzü de yabana atmamalıyız...

İnsanlık ve sevgi bize bahşedilen en güzel şey, ne kırmaya ne kırılmaya değer. Göz açıp kapanıncaya kadar ömrümüzü tamamlar ve emanetimizi almak için kapımızı Azrâil çalar ve son nefesimizi verir göç eder gideriz.

Ebedi saadete arkamızdan bırakacağımız en güzel miras iyi yetiştirmeye çalıştığımız çocuklarımız bizler anne ve babamıza hayırlı evlat olup örnek olursak bizden doğanlar da bizi örnek alarak güzel ahlakla yetişmiş olurlar. Çocuklarımızdan sevgiyi eksik etmeyelim.

Onlara çocuk gibi değil, yetişkin bir birey olarak yaklaşalım ve dinleyelim. Başımızdan savmak için tamam çocuğum diyerek ne anlatmaya çalıştığını anlamazsak ileride çocuğumuzun öz güvenini kaybetmesine sebep oluruz.

Bizler çocukluğumuz da bazı şeyleri dolu dolu yaşayamadık. Bizim zamanımızda imkânlar kısıtlıydı bizler görmedik diye çocuklarımızın her isteğini yapmaya çalışıyoruz. Bunu da doğru bulmuyorum. Bazen onlara hak etmeden her şeye sahip olamayacaklarını göstermek te gerekli. Her istediğine sahip olan bir çocuk doyumсуuz olur. Varı yoku anlamaz bu da anne ve babayı üzer.

Ne biz ne evlatlarımızın üzülmemesini istiyorsak her şeyin zamanında yerli yerinde yapmalıyız. Sevgimizi, saygımızı çok fazla verelim. Sevgi ve saygının fazlasından zarar gelmez. Bilakis çocuklarımızı da mutlu eder. Sevginin, saygının güzelliğini öğrenmiş olur. Küçüğünü küçük, büyüğünü büyük bilir ve bizi iyi temsil ederler ve bizlerinde gözü açık gitmez.

Biliriz ki vatanına, milletine hayırlı bir birey olmuştur. Onlardan doğacaklar da onlar gibi olacaklar nesilden nesile örf, adet, sevgi, saygı taşınmış olur...

Anlatmak istediğim şu ki;

Dünyaya geliş sebebimiz; nereden geldik, niçin geldik ve nereye gidiyoruz? Bu üç soruya doğru cevap vermek ve ona göre yaşamaktır...

Sonuç olarak; annemize ve babamıza hayırlı bir evlat olmak ve bizden doğan çocukları güzel ahlakla yetiştirmeye çalışmak din, vatan, millet, sevgisini onlara aşılmasıdır. Bunlar bizim en önemli ve öncelikli görevlerimizdir... İnşallah bunu yapmakta bizlere nasip olur...